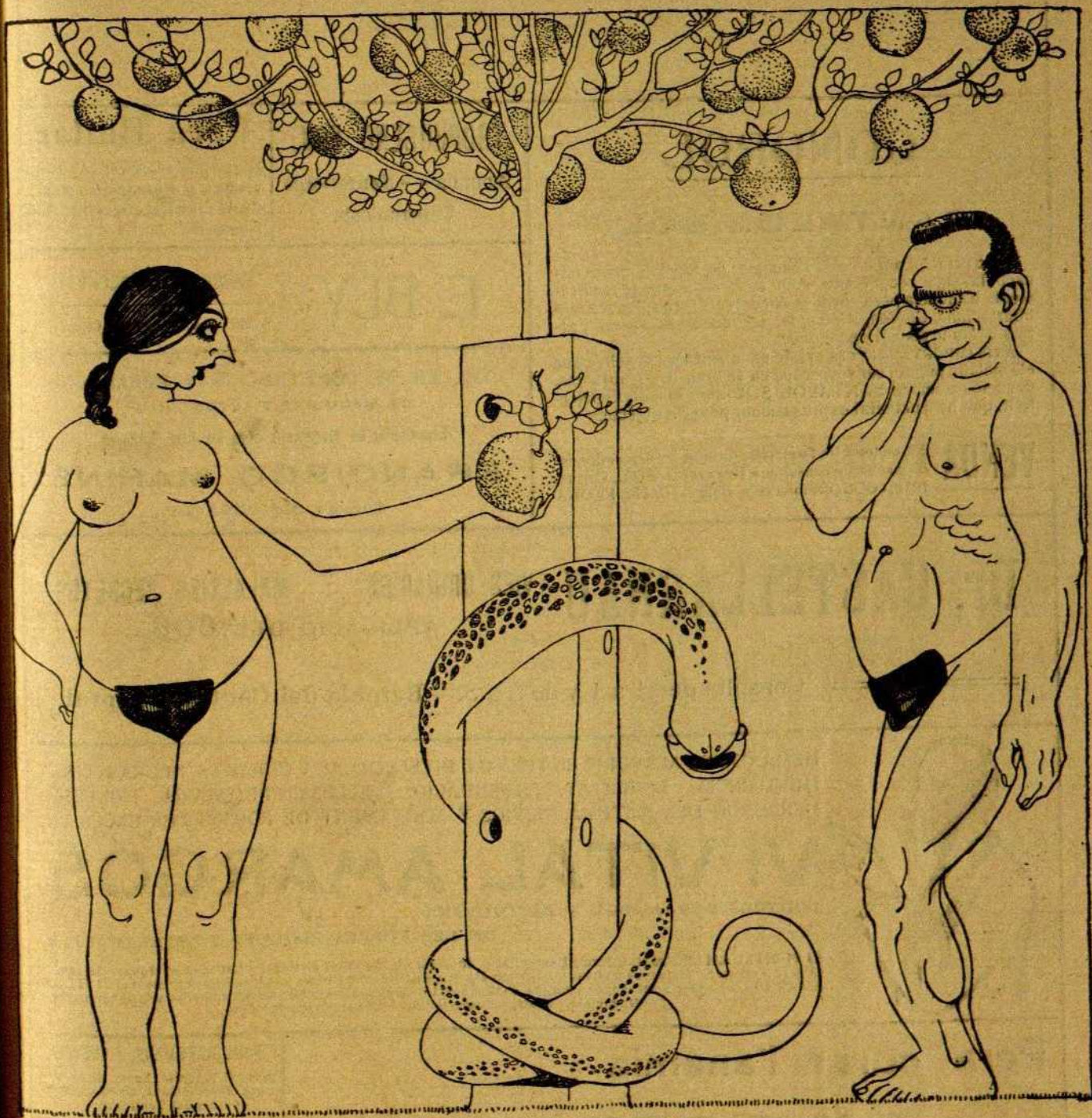

PAPETU

L'etern Carnaval

Pera curar els

REFREDATS

PELLETS
del Dr. Mackenzy

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, quina eficàcia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la *Blenorràgia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Anemia - - Neurestenia
Tuberculosis

Pera Ballar

sense caure en ridícol en societat, acudiu a la **Ensenyansa Nadal**. Classe particular, Cegos Boqueria, 2, entressol.

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria para les Arts Gráfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356.- GRÀCIA

Dr. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES
APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8.—**Rambla del Centre, 11, pral.**

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURE, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NERVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS REPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran apatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plaça de Santa Agna, 9 —Ademés se ven en les principals farmacies, drogueries y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Pera curar l'anemia

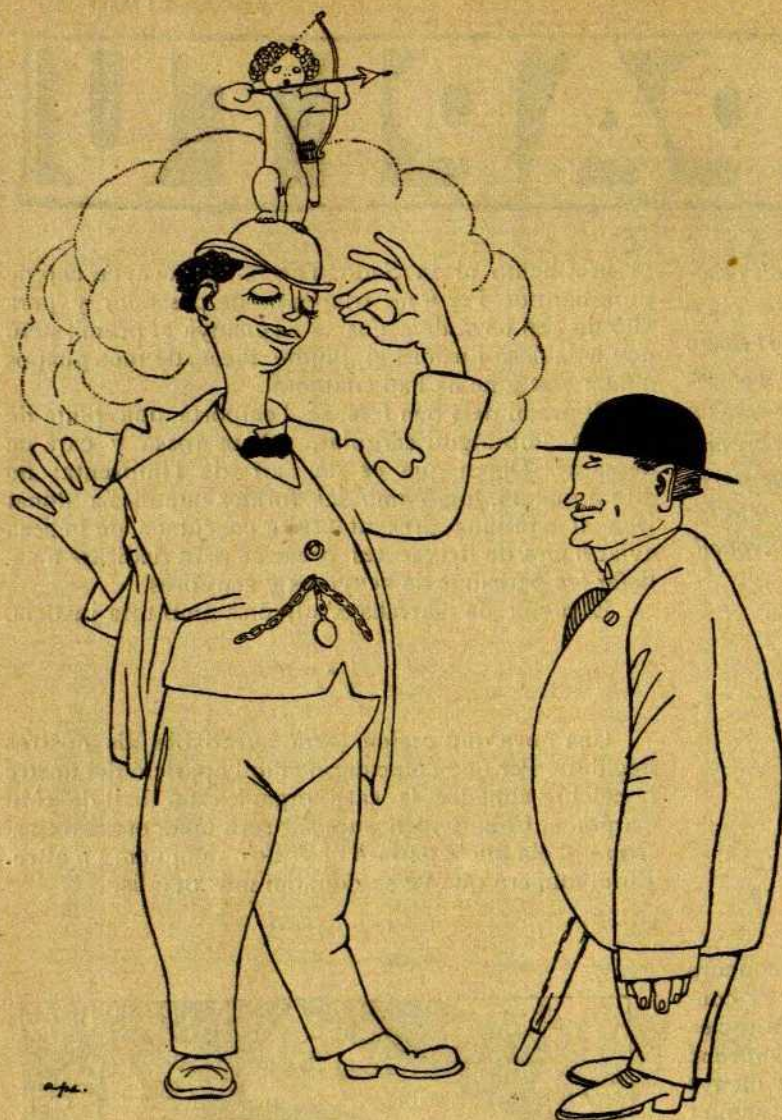
PILDORES PINK

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

Armes es compren

Porta de Santa Madrona, 8

—...Una rossa espatarrant!
—Manol, quantes conquestes... ¡ni el Cid!
—El Cid de las niñas.

Saló de les Arts y els Artistes

Amb la solemnitat acostumada s'ha obert a les galeries del Faians Català, l'Exposició de dibuixos organitzada pel benèmerit Saló de les Arts y dels Artistes, que tant forat va fent en el gust modern barceloní.

Els noms dels exposants son de lo bò y millor que actualment pot presentar la nostra ciutat en el ram artístic. En Canals, en Nonell, en Mir, en Sunyer, en Colom, l'Apa, l'Aragay y tants altres marcats en el catàlec, al entorn del gran Iu Pasqual organitzador esforçat de les exposicions del Saló de les Arts y els Artistes, son un esqué per les persones aficionades a l'art.

Tot el dia y a tota hora les galeries del Faians Català bullen de públic desitjós d'admirar aquella envejable col·lecció de dibuixos que'ls compradors se disputen.

Amb unes quantes empentes artístiques com l'actual exposició, tenim el convenciment que a Barcelona s'hi coneixerà alguna cosa.

Si algun defecte podríem senyalar a la festa de les galeries del Faians Català, es la generositat dels organitzadors convidant-hi a alguns artistes de la generació passada que, entre altres defectes, té'l de no haver passat del tot.

Comprenem que'ls organitzadors fassin certes concessions per no ésser titllats d'exclusivistes, però també comprendríem que tinguessin el valor cívic de deixarse titllar de tals. Qui no s'arrisca no pisca y qui juga no dorm.

La Primavera

Altra vegada'ls barcelonins surten a dar un tom per la Rambla, a respirar l'olor de les flors de la d'aquest nom y a escoltar el cant dels aucells de la d'aquell altra nom. Flors y aucells, al cor de la honrada Barcelona convenientment distribuïts en seccions y no com en la boscuria ont la naturalesa, un si es o no es esbojarrada, ofereix barrejantles aquestes dugues seccions que desde molt antic l'Ajuntament de Barcelona ha tingut l'acert de distribuir com cal.

El barceloní, instigat per la primavera que aquest any comensa més aviat que aquets dos últims anys, pot respirar la flaire de les flors y pot escoltar el cant dels aucells sense que una cosa li destorbi l'altra. Posat al mitg del bosc, a Vallvidrera per exemple, mentres infla'l seu tendre nas amb les olors bosquetanes, li surt de tras cantó repicantli'l no menys tendre timbal de l'orella, el cant de l'aucell o viceversa, escoltant el cant d'aquesta bestiola, quines precioses notes fan niu a l'orella del auditor, l'olor d'una flor oberta al primer alè primaveral de l'any 1911, ve a distreurel.

Del nas a l'orella, de les orelles al nas, el barceloní acaba no sabent a quin cantó girarse y volent gaudir de tota aquella festa organitzada a Vallvidrera amb la cooperació de la companyia del ferro-carril elèctric de Barcelona a Sarrià, no pot gaudir d'una cosa ni d'una altra.

Per això no tenim prou boca pera alabar l'acort de l'ajuntament que manté dividides en seccions les festes que la naturalesa ens dona barrejades.

ISIDRE NONELL

**Epitafi al gloriós pintor Isidre
Nonell Monturiol, mort a
l'edat de 36 anys**

Fill del carrer de Sant Pere més baix, plè de carns, de bona mida, rialler, tenintne sempre una per dir, va esser pintor dels bons que hi hagi, y si de les teles que'ls teus pinzells lleparen, com mil llengues llemineres, el geni entremaliat que tenfes llogat per aguantarte la pa-

Auto-caricatura

leta se va entretenir treientne tota harmonia, va tenir a bé, en justa recompensa, omplirles de tanta gracia com harmonia n'havía tret.

Barcelona, admirada, te dona a tu sol el mèrit d'aquesta gracia y de la falta d'harmonia en culpa només al geni entremaliat que cada dia de 8 a 12 del matí y a les tardes desd'havent dinat fins a entrada de fosc, tenfes llogat, al teu taller del carrer Major de Gracia, per aguantarte la paleta.

En Nonell, literat

El senyó Canons troba la solució

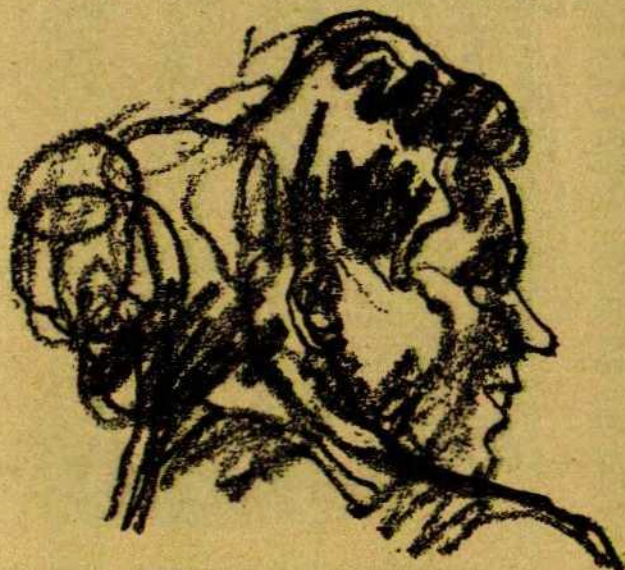
Fa uns quinze anys que tinc un lloro que es la meua alegria, el meu consol. Me'l van regalar quan encara vivia la meua senyora (que al cel sigui), y junts la meua senyora y jo li vàrem ensenyar les primeres paraules, y va sortir tant espavilat que al cap de dos anys parlava el català tant bé com qualsevol de nosaltres.

No'ls vull contar tots els mèrits d'aquesta bestioleta, perquè no acabaria mai. Unicament els diré que es un animalet tant fi y tant senyor que no més viu de

menjars escullits. Se pot ben dir que no més s'alimenta d'ametlles d'Arenys y mató de monja, y si per les grans diades me tasta una mica de tortell, encara ha de ser del Forn de Sant Jaume. Quan té tos, y això li passa sovint, (se veu que'l clima de Barcelona no li prova) demana pastilles Valda o Geraudel, perquè tant les den Morelló com les del Dr. Andreu, alguna vegada que he provat de donarhi me li han ocasionat un tant gran trasbals que per poc no se m'hi queda.

A una bestioleta aixís un li posa afecte y com he tingut la desgracia de no tenir fills, me l'estimo, no com a un fill meu, però sí com a un *adoptiu*.

Una cosa me té neguitós: es el seu pervindre. Avui per demà que jo falti (y ja'n tinc 74 y ell tot just es una criatura, ja que per Sant Jaume me complirà els 26) no sé com s'ho arreglarà. Jo deixo tota la

DOS APUNTS

CRETINS [DELS PIRINEUS # 1]

Dibuix de la primera època de la serie que va comensar a acreditar an en Nonell.

meva fortuna al meu nevot amb l'encàrreg de cuidar-se del lloro el día que jo deixi aquesta vall de llàgrimes. El meu nevot es molt bon xicot y potser complirà amb l'encàrreg que jo li fassi, però ell té dona y fills, y ademés la seva dona es una dona d'un caràcter variable y voldrà canviar de lloro com qui canbià de barret. Ah, y que poc temps que s'hi estarà amb aquesta familiar! Y jo, ja me'l veig passant d'una família a l'altra y d'un país a l'altre, anyorantse y patint en silenci, ell que es tant prudent.

Quantes vegades he pensat que aixís que m'arribés l'última hora lo millor que podria fer seria cridar al lloro y darli una mica de julivert y *suicidar-lo*. Però jo no soc com els antics hindus les lleis dels quals obligaven a les seves dones a llensarse a la foguera que servia pera cremar les despulles dels seus marits; no, jo no ho faré mai això, encara que fos en bé del lloro, perquè jo no soc hindu. Jo soc barceloní, catòlic, apostòlic y romà. Prefereixo morir desconsolat, però que el meu lloro mori de mort natural... Però y si la planeta li fa seguir la Fransa, l'Anglaterra o el Japó? Amb cent y pico d'anys que encara pot viure y amb els països que's pot veure obligat a correr com s'ho apanyarà?

com se farà comprendre? Oh, senyor, inspireume!

—Ja ho tinc resolt. Li faré aprendre l'*Esperanto*!

Publicat en el número 33 del PAPITU.

DITES

En els seus últims temps en Nonell tenia una obsessió, treures d'assobre l'últim vestigi de modernisme que portava assobre; suprimir el barret tou d'*artista* y cobrirse amb un capell fort.

S'emprovava els dels amics y preguntava com li queien; un día li diguerem:

—Aneu amb cura, Nonellito, que del barret fort al de copa no hi va res, y pera anar amb xistera vos haureu de posar levita o casaca.

—Y perquè no?—respongué—qui vos diu que no arribi a ser president dels Jocs Florals?

—A la nostra edat ja estem massa aixafades per trevallar o dir la bonaventura.

«NOSTRE PA DE CADA DIA...»

—Cada día reso deu parenostres y el «nostre pa de cada día» sois ens es donat cada día per altre... y encara gracies que una pot sortir al carrer...

Mort d'Isidre Nonell Monturiol

El sumptuós Nonell ha baixat a la tomba que li ha estat solemniament oberta per una de les més afroses malalties del aparell digestiu, el nom de la qual callem en obsequi als nostres benivolguts llegidors.

Tot rient rient ara fa un any que amb motiu de la grandiosa exposició celebrada pel difunt a les galeries del Faians Català, la casa honorava les seves cada dia més fermes columnes amb una crítica biogràfica a la qual remetem tota persona que s'interessi pel gloriós artista que acaba de deixar aquesta oratjosa vall de llàgrimes y que posseeixi o tingui a mà la col·lecció del PAPITU que's ven al preu de 10 pessetes el volum.

Pocs detalls podríem afegir an aquella biografia, si no que sigui'l de dir que en l'any que ha conservat de vida, l'artista, infadigable treballador, havia doblat els esforços, animat per l'èxit de la seva exposició última, que qui li havia de dir que era l'apoteosi ont per primera y última vegada la glòria coronava al abundant pintor que tant y tant havia lluitat pera redimir el noble y sensual art que conreava de les baixes esferes en que avans d'ell romaní.

El sumptuós fill del carrer de *Sant Pere més baix* s'havia proposat aquets últims temps de vida que ell creia'ls primers d'una nova y esclatanta època, fondre un art de construcció sòlida y acabada en el bàlsam gràs y regalimant de la seva primera tongada, ont el pintor dels tres cents pinzells y de les trenta paletes, del taller greixós com una cansaladeria, opulent com un magatzem mal endressat y brut com una guilla, havia convertit, a copia de pinzellades sensuais, les seves teles en objectes de gran luxe, comparables als tapisos de Persia o a velluts confitats pel temps y la miseria, que ignorant llur valua'ls conservà dantlos usos vulgars o arreconantlos.

Ric de materia y llisquent com un oli, l'art del difunt Nonell, compenetrat en una construcció solida y resolta com l'última construcció, que ell ha buscat, hauria sigut per la pintura catalana un puntal ferm y incommovible sobre'l qual hauríem pogut pujar de peus els que desitgem per la nostra patria una gloriolosa esclatarada artística.

La mort, prenentli'ls pinzells de la mà y desguarintlo de l'espaïosa paleta, ha estroncat la bota de Sant Farriol de luxes y fineses supremes y poderosament esllanguides que en Nonell feia rajars dels obgectes més infectes, bruts y grollers y aont les persones de refinada set podíen sadollarse.

La casa no té prou llàgrimes pera plorar aquesta pèrdua experimentada en un dels seus més honorables col·laboradors, y si alguna cosa la pot consolar es l'esperansa de que Deu haurà perdonat al gloriós artista, els pecats del qual poden ser reduïts a dos: l'amor y la maledicencia.

Entregat en cos y ànima a l'art del seu conreu, el bondadós Nonell només pecava que carnalment, però sense que se sàpiga que mai hagi quedat a deure res dels plaers que consumí. No havent tingut mai lo que en llenguatge paradòxic s'en diu sort amb les dones, el carnal pecador havia sempre pagat religiosament, y si Deu li pot retreure les culpes, no li

podrà retreure el que se n'hagi anat a l'altre món deventles; y, diguin lo que vulgin, però gran cosa es presentarse al tribunal de Deu amb les culpes pagades.

Pera lo que respecta a la maledicencia, no podem amagar que la llengua d'en Nonell, avui muda per tota una eternitat, era punyenta y aguda com un coltell de mànec artísticament grotesc; però posats a dir les últimes veritats, hem de confessar també que era un coltell manejat sempre amb justicia y mai contra lo que mereix respecte, perquè si un home hi havia que sapigués admirar y respectar lo que val, era'l difunt pintor, ànima afinada y esclava de les coses distingides y admirables.

Tot el mal que baix el dictat de les gracies havia dit aquella llengua, nó sols era paraula de justicia, sinó prova de que aquell malparlat se sabia sobreposar escaientment a les befes y als combats dels seus contemporanis, que, lluny de reconèixerli gran valor artístic, procuraven escarnir-lo y ofegar-lo.

Segat de la vida al moment d'entrar a la plenitud de les seves forces, el nostra immortal col·laborador ha acabat la seva obra constructiva y la seva obra destructiva, feta la primera amb els brassos, les mans y tota l'ànima, feta la segona amb l'esmolada llengua, però jugant y disposat sempre al oblit de les ofenses.

Tot ens ho podríem esperar menys la mort d'aquest príncep de la pintura, que l'ha trovat entre les pomes, les ceves, les arengades, els pebrots confitats, les escudelles, les culleres y demés objectes amb que ornava els seus bodegons, últims y succulents festius de la seva vida artística.

El dia 21 de Febrer de 1911 serà per Barcelona una data bona pera senyalar en el llibre de les pèrdues positivament importants, per lo que no acabarem aquesta nota sense felicitar a la mort pel seu bon gust en la tría. Ningú negarà que aquesta vegada ha sapigut triar entre lo bó y millor. Emportantsens al gloriós Nonell, demostra tenir més gust que més de quatre persones que podent adquirir obres d'aquest artista, n'adquireixen d'altres pintors que per ara no parlen de morir-se y als quals desitgem la mort, únic remei infallible contra'l dolors y les paorosos lluites d'aquesta trista vida.

Tant cert com que la pintura catalana pert al seu indiscutible y estorsat capítol, ho es que la Casa pert amb aquest il·lustríssim col·laborador, un dels més grans humoristes de Catalunya.

Dotat d'un judici segur y ràpid, el gran pintor sabia expressar amb frases sorprenents y atractives el grotesc de lo que'l voltava, trovant sempre la manera de ponderarho amb una gracia a l'hora telissa y groixuda, en la quals angels hi cantaven y aont lo que n'era obgecte hi quedava esgarriofosament estraïet.

La redacció del PAPITU l'ha de plorar, doncs, amb tots dos ulls: l'un per lo que'l que ha baixat a la tomba tenia de pintor, y l'altre per lo que tenia d'humorista, confessant palesament que si més ulls tingués amb més ulls el ploraria.

La joventut de l'Isidre Nonell

Tinc un recort de la primera exposició den Nonell al saló de *La Vanguardia*, però els anys que'm portava de ventatja fan que sigui confós aquet recort. Al trovarnos al seu retorn de París, ell era un jove y jo un joenet; després hem estat dos joves, però al anarsen, ell era un jove y jo un noi.

Mentres ell era fora, aquí a Barcelona comensà aquella malaltia del modernisme en que tot joenet que's respectés s'embrutava la roba, duia els cabells llargs y fumava amb pipa. En Casas y en Rusiñol eren els mestres indiscutits; però ja, com de genis llunyans, se parlava en els cenacles modernistes d'aquells xicots de París que's deien Nonell y Canals. Un dia arribà en Nonell; vingué amb una cabellera a la romana, amb un vestit de *rapiu* mudat, amb unes negres corbates, que li donaven tres voltes al coll y amb unes ermilles fantàstiques; duia els pantalons amples y cordats al cap d'avall amb un rengle de botons. Fou un èxit. Encara no'l coneixíem y ja l'admiràvem. Oh! aquell vestit y aquells dibuixos y aquella auriola del qui ha estat a París!

Als IV Gats comensà la nostra coneixença. Desde aquell dia pot dirse que no'ns deixàrem. Ell tenia el taller al carrer del Comerç tocant al quartel d'artilleria; al seu costat treballava en Gargallo, mes enllà en Mir. En un o altre d'aquets tallerets ens aplegàvem; allí se discutia de tot, més furiosament que de res de pintura o escultura. Allí en Nonell, befat per els crítics y oblidat per el públic, deixava anar aquells mots punxants que'l feren tant cèlebre entre la jovenalla.

En Nonell dibuixava aleshores per tot arreu, als mercats, als jardins, als molls; per tot aont hi hagués multituds abigarrades o tipus pintorescs, aviat era coneguda la seva silueta. Algún disgust li va costar al principi; després no, ja era un d'ells.

Vingueren les gitanes; la escala d'aquell taller del carrer Comerç semblava moltes vegades un campament; ell ne tenia una, dos o tres dintre, posant; les altres esperaven que sortís amb els deu rals pera anar en corrua a comprar porqueries.

Entre aquestes gitanes n'hi hagué una, la Consuelo, que fou molt temps la model preferida del pintor. Pobre Consuelo! No escoltant els concells del nostre amic, que s'havia enterat solícitament de qui era ell, se casa amb un dels seus; marxàren a Madrid y allí comensà a patir ella; les pal·lisses eren seguides y tremendes; la noia decidí fugir. Però avans de fer res recordà al pintor de Barcelona y la senyal que aquet li havia recomanat fes al escriure si li passava res desagradable. En Nonell no va entretenirse, com no s'entretenia mai quant algú trucava a la seva porta demanant una caritat en diners o en consols. La gitaneta

tornà aquí, comensà novament a posar en l'estudi del nostre amic. Una nit feu un vent terrible, s'enfonsà una caseta d'aprop dels quartels nous, y dues persones quedaren aixafades: eren la Consuelo y la seva àvia.

Vingueren aquells jorns luctuosos del repatriament de les tropes colonials, aquells jorns de les professons de malalts vestits de fil, abrigats amb mantes espelligades y coberts amb revellits capells de palla, aquells jorns de les corrues de soldats esguerrats demanat almoina pels carrers de la ciutat. Se alsaren veus indignades arreu, en Maragall escrigué aquell terrible «Cant del retorn», l'Aldavert desde *La Renaixensa* no's cansà de llensar veritats a la cara del poble, però qui sab si sense volguerho, en Nonell es qui ha deixat la nota més viva d'aquells jorns. El qui vulgui saber quin rastre deixa la guerra en un poble feble; el qui vulgui enterarse de com roseguen als cossos d'home els climes tropicals y una administració corrompuda anant a la una, que agafi els dibuixos *freixits* per en Nonell en aquella època.

Per aquells temps erem ja colla feta, al taller de l'un o l'altre y seguidament als IV Gats ens reuníem

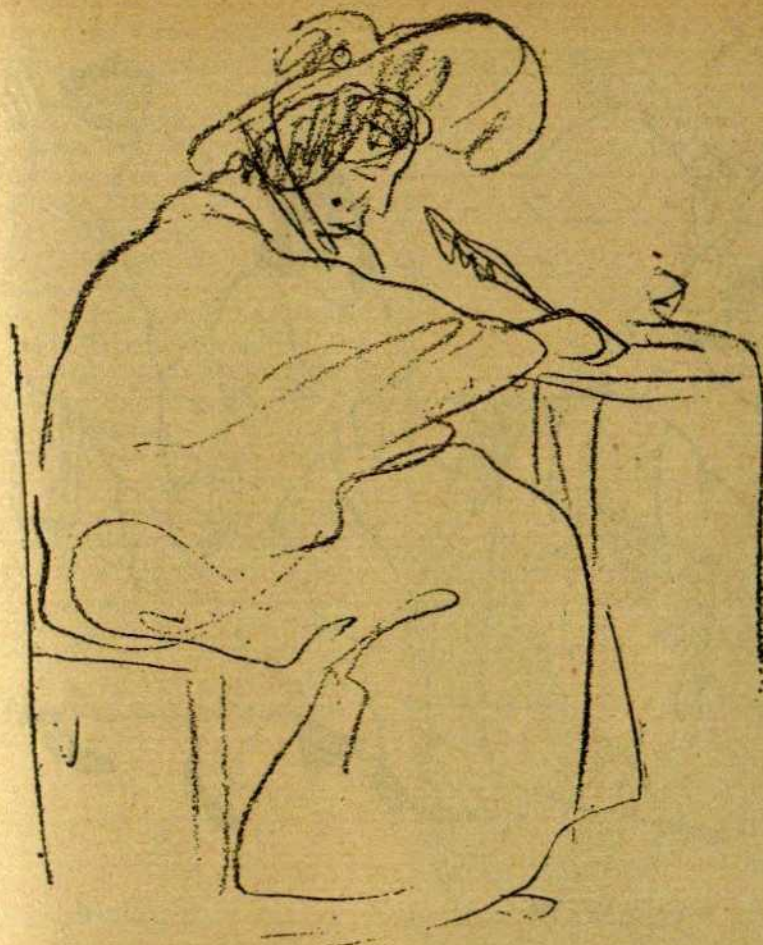
EL SOMNI DAURAT

—Si una tregués una rifa o pogués, al menys, fer de dida que dona tant!

PROMETATJE

—La meua filla guanya vint duros venent flors en els teatres...¿y vostè, jove, amb que conta sisarvida?

—Sabrás que nunca te olvido y que an venido a cobrar el llogué del piso...»

Arrivà (tot arriba) la gran exposició del «Faïans Català». Crítics y públic tingueren que rendirse, y en Nonell triomfà. Però allò encara no era tot; encoratjat per el primer èxit, se llença de nou a la lluita. Ah! quan els que encara les desconeixen vegin les últimes teles! Havía arribat per ell la hora de la consagració definitiva.

..

Recordo que al final d'una de les narracions de *The Second Jungle Book*, de Rudyard Kipling, mor Akelà, el vell llop solitari, després de sagnanta lluita amb els gossos selvatges del Dekan. El capitost del seu remat, al veure'l caure, se gira als seus y crida: Avui ha mort un llop! Després entona el cant de guerra.

Això deu fer-se avui: cridar als nostres, en especial als joves: Avui ha mort un pintor!

MONI.

a diari en Manolo, en Picasso, en Mir, en Planelles, el pobre Casagemas, en Gargallo, els Ramonet Pichot, y tants y tants. Sovint se'ns ajuntaven persones com en Rusiñol, en Cases y l'Utrillo. Un dia vingué el triomf den Mir, l'endemà uns altres marxàren a París. Després els IV Gats ancaren.

En Nonell anà canviant; els seus dibuixos de pintorescs o interessants canviaren en sòlids, el gran colorista, que era ell, se manifestava més y més, però a tot això, la gran indiferència continuava, els crítics seguien aferrats en no voler enterarse de que en aquell taller del carrer Major de Gracia un artista se barallava amb els colors; no volien saber que aquell home rodanxó, de posat calmos y apacible, un dia treia el blau de Prússia de la paleta pera que no s'alteressin aquelles teles que ell sabia hermoses y l'altre abandonava els ocres y sienes que ja tenia dominats pera tractar amb carmins les blanques carnadures de les noves modeles.

CRETINS DELS PIRINEUS

Dibuix de la primera època de la sèrie que va comensar a acreditar an en Nonell.

Batol

LES VENTATJES DE LA MODA

—¿Que portes pantalons de moda?

—Sí, home, sí. No veus que are portant pantalons, tothom me ve al darrera, els homes y les dñes...

Més detalls sobre l'Almanac del "Papitu"

Podem comunicar als nostres benivolguts llegidors que l'Almanac segueix confeccionantse y que cada día s'adorna amb noves y vistoses plomes. Els que han tingut el gust de tastarne les primerenques proves sortides de l'imprenta plenes encara de faltes d'ortografia y de literació, que es quan els articles literaris tenen un gust més fort y més picant, van per aquets mons proclamant les excelencies de l'Almanac, una de les coses més desitjades pel públic català.

Els literats treballen y puleixen els seus articles, els dibuixants les seves caricatures y la casa Horta l'impressió de lo que forma l'Almanac. El nostra estimat, digne y actiu director senyor Apa, hi mata totes les hores que pot, treientseles veritablement de la boca, perquè son moltes y moltes les ocupacions que deixa de banda pera poderse ocupar degudament del Almanac que ell dirigeix.

El públic, que tant favor dispensa al bon gust y al treball del nostre director, sabrà agrair l'obra que ara tenim entre mans y que com deiem en el prop-passat número deixarà parats als que més ilusions s'hi fassin.

Entre crítics

El cèlebre crític senyor Rodríguez Codolà se va enfadar amb el no menys cèlebre crític senyor Taine y després d'enfadarshi va citarlo a un judici de conciliació. El nostre director no coneix al senyor Taine y fou ell qui tingué de donar la cara defensant al crític inconegut. La defensa fou eloqüent però el crític senyor Rodríguez Codolà no volgué donar el bras a tor-

ce y en el judici de conciliació no n'hi hagué. Veurem lo que passarà.

Per cert que referintse al dit senyor Rodríguez Codolà, un amic ens envia la llista civil del cèlebre crític, llista que degudament comprovada publicarem en el pròxim número.

Publicarem també la ressenya d'una sessió de la Junta autònoma de Museus, en la que dit cèlebre crític s'oposà tossudament a que fos admès en el de nostra ciutat, el quadro den Nonell que alguns artistes y amics del malaguanyat pintor adquiriren a dit objecte, y costà Deu y ajuda convencer de que si que n'era digne Aixís se veurà com un desgraciat succés fa canviar la opinió dels crítics per cèlebres que siguin.

Les utilitats

En un conegudíssim y gran establiment, honra de la nostra ciutat y en el que's venen els objectes més heterogenis, se presentà l'altre dia una jove senyora.

L'indicat establiment té un mal; gran nombre dels seus dependents son vinguts de terres aont encara no han arribat els refinaments que la bona Mariana ha introduït a casa nostra. Aquets dependents parlen en castellà.

La jove senyora topà amb un d'aquets dependents; era un senyor de cara respectable y que's veia que no volia brometes. Digué ella:

—Dispensi, vol indicarme aont venen els *bidets*?

—*Vidè?* *Vidè?*—respongué l'altre,—*para que sirve esto?*

La senyora esdevingué avergonyida, després prengué coratge y respongué:

—Pera rentar fruites.

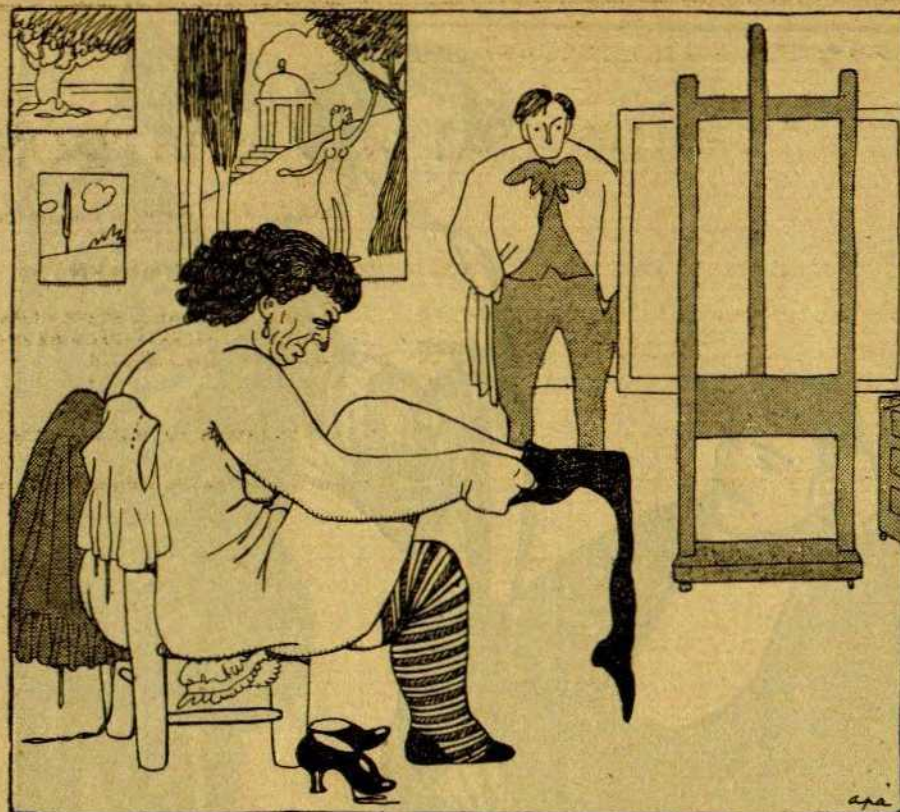

—Vingui a veure la meua colecció de mobles vells.

—Sí, ja m'han dit les meves amigues que té un lili preciós.

Potins de Carnaval

Quina cosa més estranya passa en el Carnaval. Detalls, converses, frases que en dies normals servirien pera *potins*, amb el Carnaval resulta que no ho son. La picardia, aquets dies, no té importancia perquè es obligatoria; la dona galant pert valor perquè no se sab d'ont surten tantes que'n fan encara que no ho siguin; les frases s'esvaeixen, perquè tothom ne diu y fins un adulteri que tingués lloc amb tots els ets y uts al mitg de la plassa de Catalunya, no astoraria a la gent, perquè'l carnaval les porta aquestes coses. Tot això vol dir que'n podríem contar moltes de coses picaresques, però dites amb ocasió del Carnaval, faria el mateix efecte que si diguessim que per Nadal, el senyor X

—Vesteixis, vesteixis, que no'm serviria.

—...¡No'm serviria! ¡Pah! En Fortuny ne sabia més que tots vostès y sempre'm va trovar bonica.

havia comprat un gall d'indi, o que'l senyor N, havia anat a seguir els monuments el dijous sant.

Però d'aconteixements dignes de menció n'hi han hagut. Contemlos...

Aquest Carnaval ha servit pera que's llensés d'una vegada a la vida alegre barcelonina, el jove més virtuós de l'aristocràcia barcelonina y el més corpulent. Dient el més virtuós y el més corpulent, no tenim necessitat d'anomenarlo. La cosa va esser en el tercer ball del Circo Espanyol. Però entremitg d'aquella faccía carnavalesca, se li veia desseguida la manca d'*entrain*. La seva parella l'animava, l'allissonava en l'exercici de la broma, però ell no deixava la seva hercúlea serietat.

Naturalment, la seva aparició, va caure com una bomba, de la mateixa manera que ell va caure en el ball. En Planàs, donava a darrera hora la seva opinió:

—*A medida que vaya aprendiendo ya se irá adelgazando... y viceversa.*

La Tina, la Montserrat y la Maria, les tres gracies bergadanes, també han entrat triomfalment aquest Carnaval y també per les portes del Circo Espanyol. Les fins ara anomenades *Les Estanqueres*, varen tenir tant menudes y tant gracioses, un èxit sorollós. En mitg de l'alegria carnavalesca, tothom se feia creus del seu aire d'ingenuitat. Semblaven unes marquese-

tes que assistien a un ball vestides de llarc per primera vegada. Y tothom tenia la mateixa sorpresa:

—Sembla mentida que siguin de Berga.

Per'vius els regidors... Ells tenien de sortir aquestes nits, ells tenien de demostrar an en Vinaixa que està divertintse per Niza, que no hi ha necessitat d'anarsen de Barcelona pera fer grimegia y com que no tots ells estan en la situació de l'Herrero que pot fer, com a ferm solter que es, lo que li dongui la gana, tingueren d'usar una martingala. Cada nit de ball, ja se sabia, arribava a casa dels regidors alegres, un municipal amb una papereta que deia: *«Esta noche se reúne la comisión de Hacienda—o de Gobernación o de Fomento—para tratar asuntos urgentes y de importancia.»* El regidor se dirigia a la dona, que protestava:

—Tinc de sortir. Ja ho veus, tinc comissió aquesta nit.

La dona se resignava y el regidor sortia cap a la sessió disposat, a l'inrevés dels altres dies, a aixecarla sempre.

Si l'Aladern, qui disfressat de *Kosmophilo* manca al respecte a tots els noucentistes en general y a cada un en particular, conegués an en Joaquim Alcoverro, aniria am més cura.

Tots ho sabem que aquet benemèrit impressor era lo que se'n diu ben plantat; però,—allò de no apreciar lo de casa—mai hauríem sospitat que un jurat compost de les Chelito y la Sada y altres el proclamés l'home més ben fet de Barcelona.

Ell si que ja debía sospitarho, per quan no's mostrà confós ni avergonyit y s'ensenyà per devant, per darrera y pels costats a la concurrencia entusiasmada.

Correspondencia

A. Romaguera, Ja n'ha ho havia contat en Moraguetes.—*Un que'n dubta, Ja fa bé.—Mistu, No serveix.—Figurilla, Tampoc serveix, es massa sentimental.—Rob-Roy, A la primera, que depen de moltes coses, per exemple de lo qu'envia aquesta setmana lo primer no y lo segon veurem. A la segona: No'n convé col·laboració pagant més que de xistos, pera tractes passi per la redacció.—Clisando, Mercès.—Watsons, Ja n'hem dit alguna cosa d'això.—Pájaro inglés, Si ho entenc que'm pelin.—J. Rodríguez, Bueno.—J. Solé, Mercès.—Pepet, Idem.—T. C. B., Idem.—Be Ro, Idem.*

Imp. J. Horta - Barcelona.

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS DEL COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

Pera curar les enfermetats dels ronyons

Píldores del Dr. Clark

Malalties de la dona

DR. FARRÉ Y PIJOAN
BALMES, 13, 1.ER
de 4 a 5

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat am les d'Escuder y cadeneta. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una Jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos. —Voleu assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats BON GORGUE o bé CLAU DE SERRETA. —Construcció y reparació de panys de seguretat. —Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

La Rúa de Barcelona: Seguíci de calamitats

